

Missiehuis van Scheut

Ninoofsesteenweg 548 • 1070 Brussel • tel. 02 526 14 00 • fax 02 521 21 63
Administratie en Redactie: cicm.bnl@scheut.be • www.scheut.be

Tweemaandelijks – 43ste jaargang Nr. 3 – MEI - JUNI 2013 - Afgiftekantoor Brussel X

Broederlijk verbonden in de beproeving

Jean-Pierre Mutombo Kalumba (°Ndemba - Kongo 1962) was missionaris in Japan, Kameroen en Kongo.

In ons missionaris-leven beleven wij veel vreugde. Dat moedigt ons aan om ons te blijven inzetten voor de missie. Maar elk mensenleven kent, naast zoveel vreugde, ook

beproevingen. Daarbij horen ook ziekte en dood. Martin Mvibudulu schreef daarover wat hij onlangs heeft meegemaakt en in het diepst van zijn hart heeft beleefd bij het overlijden van onze confrater Jean-Pierre Mutombo, overleden in het UZ Antwerpen op 21 januari 2013. Jean-Pierre was pas 50 jaar geworden.

Begin december liet Pater Provinciaal Jef Matton ons weten dat onze confrater Jean-Pierre Mutombo uit Kinshasa in België was aangekomen, vergezeld door Michel Ekonzo. Jean-Pierre was zwaar ziek en werd onmiddellijk opgenomen op de dienst intensieve zorgen. Gedurende zijn verblijf daar hebben meerdere confraters, vrienden en familieleden hem bezocht. Anderen hebben hem getelefoneerd, toen hij nog kon spreken. Bijna dagelijks werden we op de hoogte gehouden van de evolutie van zijn toestand. Hij straalde een haast ongelooflijke mentale kracht uit. Hij leed, maar slechts zelden toonde hij dat. Integendeel, die talrijke bezoeken deden hem veel plezier en gaven hem nieuwe moed. En toch wist hij, en wij ook, dat zijn ziekte terminaal was. Genezen, of terugkeren naar

Kongo zoals hij zo graag gewild had, kon niet meer. Dat alles heeft Jean-Pierre in diep geloof aanvaard. Een prachtige getuigenis! De dokter heeft het zelfs aan één van ons gezegd: “Jean-Pierre heeft veel pijn maar hij wil het niet tonen.”

Gedurende de zware beproeving die Jean-Pierre doorstond, klonken in ons hart zeer sterk deze woorden: “Als broeders verenigd in eenzelfde Instituut, bevorderen wij de bijzondere banden die ons verenigen over alle verschillen heen. Wij zoeken onze eenheid en onze verbondenheid in de Heer Jezus die ons allen roept om te delen in één en dezelfde roeping en zending.” (CICM-Constituties Art. 48)

Je zou gaan geloven dat Jean-Pierre op zijn confraters gewacht heeft om rustig te sterven. Alles is zeer snel gegaan. Tijdens het weekend van 19-20 januari waren alle Afrikaanse confraters, werkzaam in België, overeengekomen samen naar hem te gaan en wat langer bij hem te blijven dan gewoonlijk. (Pierre Tshisuaka en Michel Ngombu waren pas een paar dagen tevoren nog bij hem geweest.) De afspraak was maandag 21 januari om 17 uur bij Ernest Kabongo, in Antwerpen, kort bij de kliniek waar Jean-Pierre opgenomen was. Een kwartier voor we zouden vertrekken, telefoneerde P. Provinciaal ons om te zeggen dat de toestand van Jean-Pierre kritiek geworden was. We moesten ons haasten, wilden we nog op tijd komen. Allemaal samen in één auto gingen we op weg naar de kliniek.

We vonden Jean-Pierre in doodstrijd. Zijn ademhaling was abnormaal. Hij was onrustig, geagiteerd... De verpleegsters zagen ons graag komen want ze hadden gevreesd dat Jean-Pierre eenzaam zou sterven. We zijn allemaal rond hem gaan staan. Ernest sprak hem aan:

“Jean-Pierre, hier zijn wij, je Kongolese confraters in België: Félicien, Sylvestre, Martin, André en ik, Ernest. We komen je steunen en helpen om dit moeilijke moment door te komen. Wij gaan bidden voor jou en je de ziekenzalving geven...”

Op slag kalmeerde Jean-Pierre. Hij stak zijn hand naar ons uit. Wij hebben zijn armen vastgenomen en begonnen de ceremonie van de ziekenzalving met het kruisteken waarop hij heel moeizaam antwoordde: ‘aaaaaamen’. Zo wisten wij dat hij bij bewustzijn was. Wij hebben gebeden en gezongen: “Kristu asekwi na nkembo, alleluia!” (Christus is in glorie verzezen, alleluia) en om beurt hem de handen opgelegd. Op het einde hebben wij zijn handen gekruist en hij bleef heel rustig.

Daarna zijn wij gaan zitten want wij hadden besloten zo lang mogelijk bij hem te blijven. De verpleegsters brachten ons koffie. Terwijl we onze koffie dronken, hield André Jean-Pierre nauwlettend in ’t oog; toen hij zag dat deze zijn ogen wijd opensperde zei hij: “Broeders, Jean-Pierre is stervende”. Jean-Pierre heeft nog gezocht, er liep wat speeksel uit zijn mond, we zagen tranen uit zijn rechteroog rollen. Daarop is hij ingeslapen in de vrede van Christus. Voortaan zal Jean-Pierre voor altijd rusten te Schilde waar andere Afrikaanse confraters hem voorgingen: Joseph **Mambu** († 2007) en Gérard **Mukendi** († 2002), maar ook talrijke andere confraters die hij gekend heeft in Kongo, Kameroen of Japan.

Afscheid op het kerkhof in Schilde

Moge de broederlijke verbondenheid, die wij ervaren hebben als een genade bij deze harde beproeving, voor onze Congregatie en voor de familie van Jean-Pierre een bron van inspiratie en van bemoediging zijn. Moge zij ons geloof in het “**cor unum et anima una**” (één van hart en één van geest) doen groeien. Moge zij ons nog meer motiveren om verder te werken aan de komst van het Rijk van vrede, vreugde en rechtvaardigheid.

Leve de broederlijke verbondenheid.

Martin MVIBUDULU, cism,
pastoor in Oostende

Komen en gaan

Kwam op verlof:

Quartier Arnold (Kongo).

Keerde terug naar zijn missie:

Hostens Jean (Haïti).

(lijst afgesloten op 30 april 2013)

Het “Katholieke dorp Xiwanzi” werd “Xiwanzi City”

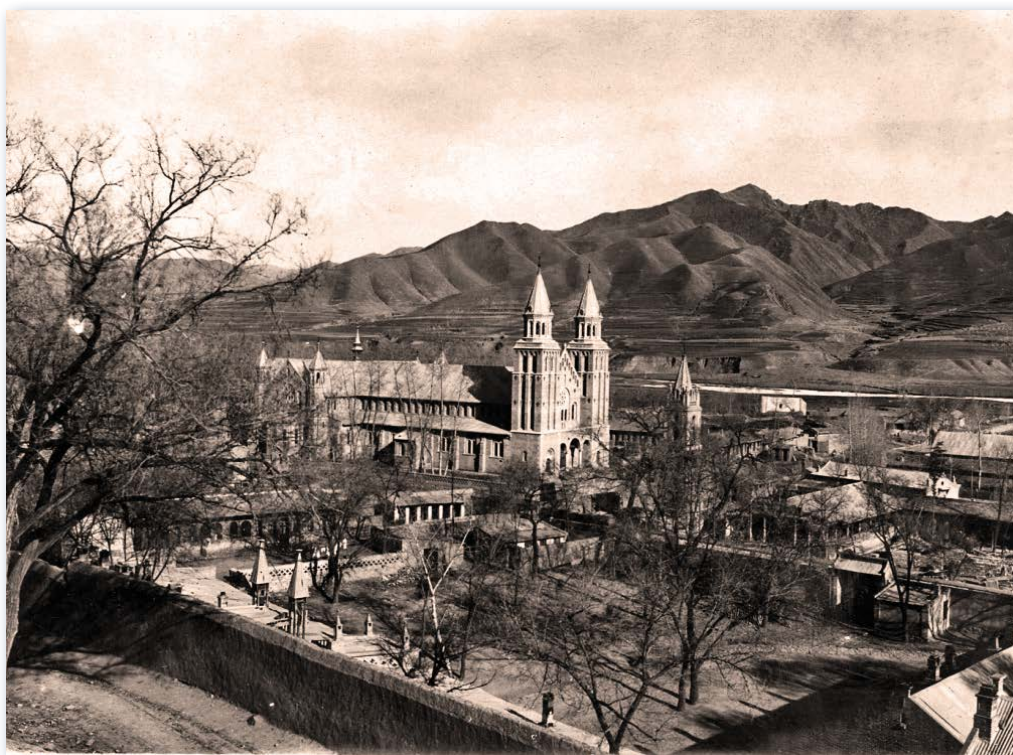
Een uitdaging voor de Chinese katholieken én voor de Chinese regering

Dit is het verhaal van 2 foto's van het *Oude Katholieke dorp Xiwanzi* (genomen in de jaren '30) en het *Nieuwe Xiwanzi* (28 November 2012), een vroegere missie van Scheut. Deze foto's hebben een boodschap voor de katholieken van Xiwanzi, voor alle Chinese katholieken maar ook voor de burgerlijke overheid.

Het oude katholieke dorpje Xiwanzi (of Chongli Xian in de Hebei Provincie) ligt 50km ten noordoosten van Zhangjiakou. In de 18de eeuw richtte de welgestelde familie Zhang hier een katholieke gemeenschap op. Gelovigen die konden ontkomen aan de vervolgingen in Beijing, zochten hun toevlucht in dit valledorpje. Ze leefden er in grotwoningen: koel in de zomer en 's winters beschermd tegen vorst en sneeuw. 250 jaar geleden bezochten de Jezuïeten dit dorpje, en later namen de Lazaristen hun taak over. Al in de 19de eeuw had Xiwanzi zijn eigen kerk.

In december 1865 nam Theofiel **Verbist**, de stichter van Scheut, de missie in Binnen-Mongolië over van

de Lazaristen en begon hij de missie van Scheut in Xiwanzi. Tegen de jaren '30 van vorige eeuw woonden er ongeveer 3000 mensen: kleine boeren en bijna allemaal katholieken. Er was een weeshuis met 140 weeskinderen, een bejaardenhuis, een lagere school voor jongens en meisjes, een hospitaal, twee zustercongregaties, een kleinseminarie met 90 seminaristen, het huis van de bisschop, en in het midden van het dorp een prachtige kathedraal, de tweede grootste kerk van China, gebouwd door bisschop **Leo De Smedt**. Xiwanzi was een van de oudste en grootste christelijke gemeenschappen van Noord-China. Het werd het centrum van een bisdom waar in 1938 55 Scheutisten werkten samen met 15 Chinese diocesane priesters (+ 16 grootseminaristen) en 36 zusters. Ze stonden in voor 31 parochies, 140 bijposten, 129 lagere scholen voor jongens en 108 voor meisjes, 3 hospitalen, 4 weeshuizen, 2 bejaardenhuizen, enz... De katholieken van Xiwanzi spreken vandaag nog steeds met trots en nostalgie over hun kathedraal, en over de tijd toen de katholieke gemeenschap deelnam aan de dagelijkse misviering, het ochtend- en avondgebed, enz... In de jaren '40 kwam aan dit alles echter een dramatisch einde.

Op 9 december 1946 viel het communistische leger Xiwanzi binnen. Het dorpje werd verwoest en meer dan 200 mensen werden vermoord. De prachtige oude kathedraal en ook het seminarie werden afgebrand. Ook de bibliotheek die wel 10.000 boeken en een aantal kostbare 250-jaar oude manuscripten bevatte uit de tijd van de Jezuïeten, ging in vlammen op. 172 burgers - onder hen bejaarden, drie priesters, een gehandicapt kind en zes vrouwen - werden weggevoerd als gevangenen. Tijdens de koude decembernachten

werden ze van dorp tot dorp opgejaagd. Velen van hen keerden nooit terug. Sommigen werden neergeschoten en anderen werden verplicht zich bij het leger te voegen. Chinese dagbladen spraken van een 'culturele misdaad'. Ook de pastoor van Xiwanzi, P. François **Legrand**, publiceerde hier een rapport over.

Ondertussen zijn we 60 jaar verder, is de Culturele Revolutie voorbij en het Open Beleid van China doorgebroken. De katholieke gemeenschap van Xiwanzi heeft haar dramatisch verleden nooit achter zich gelaten. Zij bleef geïsoleerd en weigerde mee te werken met de burgerlijke autoriteiten van het Nieuwe China. Ze behoorde tot de "onofficiële" (ondergrondse) katholieke gemeenschap, die geleid werd door onofficiële (ondergrondse) bisschoppen en priesters die vele jaren in de gevangenis doorbrachten. In 2008 werd de oude hulpbisschop Yao Liang na jaren opsluiting vrijgelaten. Hij aanvaardde het aanbod en wat financiële steun van de burgerlijke autoriteiten om de oude kathedraal opnieuw op te bouwen. Op exact dezelfde plaats waar de oude kathedraal had gestaan, in het midden van de stad die nu volop in opbouw is, zou de kathedraal herrijzen. Mgr. Yao Liang startte in 2009 met de bouw, maar hij overleed vrij snel daarna. Sinds dan werkt de katholieke gemeenschap verder aan de heropbouw. Steunend op eigen fondsenwerving en met medewerking van hun eigen vakmensen zijn ze vastbesloten een kathedraal te bouwen zo mooi en zo groot als de vorige. Uit grote rotsblokken van witte steen, die ze uit de omliggende bergen halen, beeldhouwen ze vakkundig wondermooie gotische kerkrampen.

In 1948, toen ik nog een 16-jarige scholier was in Sint-Niklaas-Waas, luisterde ik naar Mgr. Leo **De Smedt**, bisschop van Xiwanzi, toen die terug in België was. Hij vertelde ons het dramatisch verhaal van Xiwanzi. Dit maakte zo'n diepe indruk op mij dat ik nog diezelfde avond besloot ook Scheutist te worden om als missionaris naar China te gaan... Vele jaren later, in 1980, begon ik de Kerk in China te bezoeken. Ik voelde dat ik met Xiwanzi een persoonlijke relatie had en wilde het dorp dan ook zien, maar dat was niet mogelijk doordat de Kerk daar "ondergronds" was. Nu, zoveel jaren later, precies op 28 november 2012, de dag waarop Scheut zijn 150ste verjaardag vierde, kreeg ik toestemming Xiwanzi te bezoeken. Vrienden brachten

me er met de wagen heen. Het werd een onvergetelijk bezoek.

Onze wagen reed Xiwanzi binnen. Midden in een straat met nagelnieuwe gebouwen, stapte ik uit en stond plots voor de kathedraal die in volle opbouw was. Groot, indrukwekkend, prachtig! De kathedraal die uittorende boven het nieuwe Xiwanzi symboliseerde voor mij de koppige wil van de katholieke gemeenschap van Xiwanzi om van de autoriteiten van het Nieuwe China het recht terug te vorderen om als katholieken aanwezig te zijn in hun eigen oude dorp. Het maakte me stil. We gingen binnen in de kerk, en samen met een paar vrienden zongen we het Onze Vader. Het maakte een diepe indruk op me. Honderd jaar dramatische geschiedenis van Xiwanzi raasden door mijn gedachten. De Lazaristen. Stichter Theofiel **Verbist**. Mgr. Jeroom **Van Aertsele**. Tientallen confraters. Mgr. Leo **De Smedt**. Mgr. Melchior Zhang die 34 jaar in het gevang zat en die ik ooit nog ontmoette.

Het is te begrijpen dat de katholieken van Xiwanzi met heimwee terugdenken aan het vroeger leven in hun katholieke dorp. De dagelijkse eucharistie, morgen- en avondgebed. Maar die tijd zal nooit meer terugkomen. "Het oude katholieke dorpje Xiwanzi" bestaat niet meer. Een nieuw Xiwanzi wordt gebouwd, zoals te zien is op de foto hiernaast. Overal wordt er hoogbouw opgetrokken en jaarlijks komen duizenden mensen naar Xiwanzi om in het skioord in de buurt aan sport te doen. Xiwanzi is geen dorp meer. Katholieken zijn nu een minderheid tussen de duizenden niet-katholieke immigranten. En toch rijst de kathedraal op in het midden van het nieuwe Xiwanzi als symbool voor de vastberaden aanwezigheid van de katholieke gemeenschap. Dat is de boodschap van deze foto!

De katholieke minderheid in Xiwanzi staat nu voor een nieuwe uitdaging: deelnemen aan de opbouw van het Nieuwe Xiwanzi en hun plaats innemen tussen de vele immigranten. De gedachte alleen dat de goede oude dagen van Xiwanzi nooit meer zullen terugkomen, doet hen pijn. Daarbij zijn in de meeste katholieke families de wonden, tijdens de dramatische jaren '40 geslagen, nog niet geheeld. Ik voelde deze onuitsprokene pijn toen ik de hand drukte van een aantal christenen die de toestemming hadden gekregen om me

te verwelkomen, en later ook toen we samen doorheen de sneeuw en het ijs de steile heuvel naar het kerkhof beklommen. We gingen er bidden op de graven van de heroïsche bisschoppen en priesters die daar begraven liggen. Zwijgend, met enkel het geluid van onze voetstappen in de krakende sneeuw, beklommen we de heuvel. Ik raadde dat zij wellicht hetzelfde dachten als ik. Graag had ik een paar woorden gezegd, een aanmoediging om de drama's van het verleden te overstijgen. Maar ik zweeg. Mijn woorden zouden te leeg geklonken hebben, onbeduidend, kwetsend zelfs, niet passend voor een bezoeker als ik. Het wandelen door de sneeuw, ons gebed in de kerk, en het beklimmen van de heuvel, waren genoeg om onze eenheid in hetzelfde geloof aan te voelen. Mijn bezoek, ons gemeenschappelijk gebed, en mijn diepe buigingen na mijn gebed vóór elk graf op die heuvel, dat alles vormde een signaal, een gebaar, dat zegde: "We moeten vooruit, laat ons het verleden overstijgen". Binnenin immers beseffen we allemaal dat er geen andere oplossing is. Een nieuwe toekomst groeit voor elkeen in China, ook voor de christenen

van Xiwanzi. Maar men moet hen de tijd gunnen om zich daarop voor te bereiden. Het heropbouwen van hun kathedraal is een eigen initiatief. Een goed teken dat zal deel uitmaken van het genezingsproces dat hen op weg kan helpen. Een signaal voor iedereen dat het sterke geloof en de koppige vastberadenheid van die kleine katholieke gemeenschap duidelijk maakt. Een nieuw Xiwanzi wordt geboren!

Dit verhaal van "Het Katholieke dorp Xiwanzi" is

ook het verhaal van alle katholieken in China. Met veel heimwee herinneren ze zich de goede oude dagen. Veel van hen dragen ook een aantal pijnlijke herinneringen met zich mee. Toch zien ze allemaal ook dat er in China een nieuwe toekomst geboren wordt. Ook zij weten dat het verleden overstijgen en meewerken aan die nieuwe toekomst de enige manier is om verder te gaan. Alle christenen worden opgeroepen om met hun eigen volk mee te werken aan een nieuwe toekomst en om binnen het nieuwe China een plaatsje te vrijwaren voor de katholieke gemeenschap. Maar het is ook een uitdaging van de moderne staat China om aan Chinese katholieken de ruimte en vrijheid te verlenen mee te werken aan de opbouw van het land, goede burgers te zijn en tegelijkertijd ook echte Katholieken, verenigd met de Universele katholieke Kerk, niet onafhankelijk van haar.

Jerom Heyndrickx, cicm
(Verbiest Update, nr. 20 febr. 2013)

Een moeilijke uitstap in de bergen

Jean-Baptiste Mubibi is een Kongolese Scheutist die als missionaris werkzaam is in de Filippijnen. Vanuit zijn missiepost Pinukpuk bezoekt hij regelmatig de afgelegen dorpen – de barrio's – wat niet altijd een gemakkelijke opdracht is. Over een dergelijk avontuur schrijft hij in wat volgt.

Onze voorgangers - de eerste missionarissen van Scheut in de Filippijnen - hadden al ervaren dat het apostolaat in de Bergprovincie hard kon zijn. Niet alleen stonden zij voor de uitdaging van een nieuwe taal die in niets te vergelijken was met hun eigen taal, ze werden ook geconfronteerd met een heel andere cultuur en andere gewoontes en kenden ook enorme materiële problemen, waaronder de manier van reizen niet tot de minste behoorde. Veel van die uitdagingen zijn gebleven tot op de dag van vandaag. Ook ik maak daar op een bescheiden manier kennis mee.

Tijdens een recente tocht naar enkele barrio's die tot mijn parochie behoren, maakte ik de ervaring mee die me deed denken aan wat voor mijn voorgangers zeker dagelijkse kost was. Een groep geëngageerde parochianen, onder leiding van de energieke Zr. Josie, begeleidde me. We verlieten Pinukpuk om 6 u. 's morgens met de wagen. Na een uur waren wij echter al verplicht de wagen achter te laten in

een dorp. De modder was zo diep dat er geen vooruitkomen aan was. De rest van de weg zou te voet verlopen, onder de brandende zon en over modderige wegen. In een volgend dorp - het was toen al tegen de middag - hielden we even halt en genoten van de plaatselijke delicatessen die de dorpelingen ons aanboden. Even later kwam een afvaardiging uit het dorp Bassao ons tegemoet en in hun gezelschap werd de tocht verdergezet.

In de late namiddag kwam een onverwacht onweer onze reeds vermoeide ledematen nog wat extra op de proef stellen. De verraderlijke en modderige paden spaarden niemand en regelmatig waren er valpartijen. Toch stapten we verder en bereikten Bassao toen de

Overleden familieleden van confraters

- Tongerlo, 05.03.13: P. Guido Jan Daems, o.praem., broer van Jozef (Kongo).
- Denderleeuw, 14.03.13: Dhr André Goessens, broer van Robert (Japan).
- Bornem, 22.03.13: Mvr. Lena Merckx, schoonzus van Gerard De Gendt († 2004).
- Deerlijk, 27.03.13: Dhr Norbert Goeminne, schoonbroer van Amand Depoorter (Torhout).
- Ardooi, 27.03.13: Mvr. Beatrijs Schmidt, schoonzus van Frans Sercu (Japan).
- Peer, 31.03.13: Mvr. José Wienen, schoonzus van Matthieu Goossens († 2007).
- Poperinge, 04.04.13: Mvr. Paula Bourgeois, zus van Paul († 1988).
- Leffinge, 18.04.13: Mvr. Lena Feys, zus van Daniël (Kongo).

nacht al ingezet was. In dat afgelegen dorp was er natuurlijk geen elektriciteit of enig ander modern gemak waaraan wij zo gewend zijn geraakt. Ik had mijn zaklamp nodig om de weg te vinden naar de rivier en er de modder en het zweet van de tocht weg te wassen. Maar even later vonden we ons omringd door een groepje dankbare christenen met wie we nog tot een stuk in de nacht verhalen en ervaringen uitwisselden, waarbij ook enkele van de zo typische Kalinga-dansen niet ontbraken.

's Anderendaags kwam de catechese aan de beurt. Samen met Zr. Josie en een paar toegewijde catechisten startten we met de laatste voorbereiding van de verschillende kandidaten tot doopsel en eerste communie. Het hoogtepunt van de dag was uiteraard de eucharistie die gepaard ging met de nodige zang en dans. En bij die gelegenheid grepen ook doopsel en eerste communie plaats. Er was feest die dag in Bassao!

Maar dat was niet het einde van onze tocht. Andere dorpen volgden: Bontoc Aciga, Gumanad en Wagod. En overal ervaren we hetzelfde warm onthaal na een uitputtende tocht door de bergen van het Pinukpuk-gebied. Het was een vermoeiende ervaring maar de dankbaarheid van de christenen die we bezochten maakte alles goed. Ik ben heel blij dat ik aan dat apostolaat, ingezet door onze voorgangers, mag deelnemen.

Jean-Baptiste Mubibi, cism

SOS Scheut - kennismaking met een aanvaard project

Project: 'Semences de demain' - Mozambique

Broeder Rodolfo Montaño is Mexicaan en lid van de Missiecongregatie van Scheut. Hij is dokter en werkt in Mozambique. Hij is niet alleen werkzaam in een hospitaal maar ook op een parochie. Als dokter kent hij het leed en de gevolgen van de ziekte AIDS. Op de parochie Fonte Boa (in Tete, district Tsangano) werkt hij samen met paters Jezuïeten. Samen hebben zij 6 huizen geopend voor weeskinderen waarvan de ouders aan AIDS gestorven zijn. In die huizen worden 64 kinderen tussen 4 en 12 jaar opgevangen.

Zo willen zij deze kinderen helpen en hen de mogelijkheid geven tot een menswaardig bestaan. Ieder huis heeft zijn verzorgend personeel en wil ook zelfbedruipend zijn. Daartoe bewerken zij een veld en hebben 4 maïsmolens gekocht. Ook de mensen van de parochie doen hun best om levensmiddelen aan deze huizen te bezorgen. Vooral de molens brachten veel op voor het levensonderhoud van de kinderen. Nu zijn er 2 molens totaal versleten. Rodolfo zoekt hulp om andere molens te kopen.

Wie dit project wil steunen, kan storten op SOS Scheut – Ontwikkelings – Samenwerking – Brussel:

IBAN: BE82 0000 9019 7468 , BIC: BPOTBEB1. Bij iedere storting het projectnummer vermelden: 13 250 001 en de naam van het project: 'Semences de demain'. Er kan een attest verkregen worden.

Onze overledenen

Onze overledenen

Frans Meganck

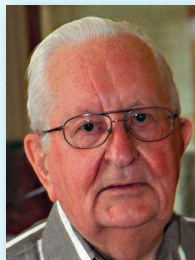
Geboren in Aalst op 13 september 1932.

Eerste geloften op 8 september 1951.

Priester gewijd op 5 augustus 1958.

Missionaris in Kongo van 1962 tot 1983 en daarna in België.

Overleden in Zuun op 18 maart 2013.

Michel Christiaens

Geboren in Zeveren-Deinze op 29 februari 1928.

Eerste geloften op 8 september 1949.

Priester gewijd op 12 september 1954.

Missionaris in Japan van 1955 tot 2007 en daarna in België.

Overleden in Kortrijk op 24 maart 2013.

Joseph Van den Daelen

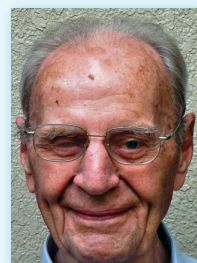
Geboren in Geraardsbergen op 21 september 1920.

Eerste geloften op 17 november 1940.

Priester gewijd op 27 januari 1946.

Missionaris in China (1947-48) en vanaf 1948 in de Filippijnen.

Overleden in Quezon City op 31 maart 2013.

Walter De Jonghe

Geboren te Meulebeke op 30 maart 1930.

Eerste geloften op 8 september 1951.

Priester gewijd op 5 augustus 1956.

Was gedurende 20 jaar missionaris in Kongo en de rest in België.

Overleden in Torhout op 16 april 2013.

John Bernard Peters

Geboren in Zichen-Zussen-Bolder op 1 januari 1929.

Eerste geloften op 8 september 1948.

Priester gewijd op 2 augustus 1953.

Missionaris vanaf 1954 in Brazilië, Rome en U.S.A.

Overleden in Arlington (U.S.A.) op 16 april 2013.

Kamiel Marivoet

Geboren in Londerzeel op 3 april 1920.

Eerste geloften op 8 september 1940.

Priester gewijd op 27 januari 1946.

Missionaris in de Filippijnen vanaf 1947.

Overleden in Quezon City op 16 april 2013.